17DE JAARGANG No. 456. ZATERDAG 23 FEBRUARI 1907.

DE MENSCH IS GODD'LIJK! IN HEM WOONT GEWIS EEN GOD, HET SCHOONE BEELD DER GODHEID ZELVE
WIJK DUS GEEN SCHREDE VAN UW MENSCH-ZIJN!

REDACTIE:	ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING.	ADMINISTRATIE:
BALTHASAR FLORISZSTRAAT No. 1, AMSTERDAM.	PER 3 MAANDEN 40 CT. BUITENLAND FR. P. POST PER JAAR f 2,65. BELGIË FR. P. P. PER JAAR f 1,85.	2e HOOGEWOERDDWARSSTRAAT No. 30, Kleverpark II, gem. SCHOTEN.

MACHT.

Tracht naar de Liefde, zoo ge macht
wilt hebben, om uw streven
naar goed, dus mensch'lijk leven,
bekroond te zien in dezen tijd.
Want Liefde is de groote kracht,
die steeds beslist, doch zacht
bemeesterd heeft de lage macht.

Hebt lief! De donkre sfeer om u
wordt dan verlicht en stralend;
een Englenheir afdalend
verdrijft de donkre sfeer geheel.
Want Liefde is het groote licht,
waardoor al 't duistre zwicht.
En kenbaar wordt dan 's menschen plicht.

Hebt Lief! ziet daar de een'ge wet,
die eeuwig, onverstoorbaar,
doch slechts gewijdden hoorbaar,
in d' openbaringsvorm van 't zijn
door daden spreekt; waardoor de mensch
vervult zijn hartenwensch:
Steeds Heiland zijn, tot aan zijn levensgrens.

LIEFDE,

van Geloof en Hoop de meerdere.

„Indien ik in de talen der menschen en der engelen spreek, maar ik heb geen liefde, zoo ben ik een klinkend metaal of luidende schel geworden."

Paulus.

Wanneer Paulus in zijn brief aan de Korinthiërs (Hoofdstuk XII) herinnerd heeft, aan de natuurlijke samenstelling van het lichaam Kristi (de Kerk), en aan de onderscheidende deelen, waaruit dat lichaam bestaat, elk in het bizonder werkzaam tot heil van het geheel, dan geeft hij een opsomming der onderscheidene gaven in de volgende bewoordingen:

»En God heeft sommigen in de gemeente (ekklèsia) gesteld: vooreerst apostelen, ten tweede profeten, ten derde leeraars, vervolgens krachten, vervolgens gaven van genezing, behulpsels, regeeringen, menigerlei talen.«

Door onkennis van het wezen der dingen, zien we nu, in onze omgeving, een streven naar oud model Kerken te maken. De zoogenaamde »apostolische gemeenten,« meer op de letter der geschriften van het N. T. acht gevende, hebben gemeend, door het uiterlijke het innerlijke te kunnen behulpzaam zijn. Hoogstwaarschijnlijk geholpen door astrale krachten, hebben ze een vorm in het leven geroepen, waarin uiterlijk *»apostelen, profeten, evangelisten* en *herders«*, als grootmachten werkzaam zijn. En zelfs ook de andere, natuurlijke gaven der oorspronkelijke kerk, meenen ze weer in hunne gemeenten te voorschijn geroepen te hebben.

De natuurorde is evenwel nog steeds overal dezelfde. Het ontstaan der vormen, door groei, gaat nog steeds van binnen uit. En elke schijn-vorm zelfs, draagt voor hem, die zien kan, de grondtrekken van het innerlijk wezen. Slechts de onontwikkelde kan door die schijnvorm tijdelijk bedrogen worden; de gedeeltelijk ontwikkelde begint reeds door die schijn-vorm heen te zien, en de leugen te ontdekken.

De openbaringsvormen der oorspronkelijke kerk in: apostelen, profeten, leeraars, krachten enz., enz. waren getuigen van geestelijk leven in onderscheidene personen zichtbaar geworden. En wijl bij de Korinthiërs en anderen, de geest der afscheiding werkzaam werd; en de idee van meer of minder begaafd met geestelijke vermogens bij enkelen, een zelfminachten had te voorschijn geroepen, achtte hun leeraar Paulus het noodig, hen te herinneren aan de gelijke waarde der onderlinge leden. Gelijk hun aardsche lichaam onderscheidene leden had, die gezamentlijk de vorm van lichaam, als lichaam gaven, zoo ook de kerk. Daarom waarschouwde hij voor de zelfminachtende zucht, iets anders in de Kerk te willen zijn, dan men door natuurlijke ontwikkeling geworden was. Elk in het bizonder had zijn roeping te volgen, en dat te zijn wat hij door natuurlijke ontwikkeling geworden was. De ontwikkeling naar den geest openbaarde zich in het lichaam der kerk als: apostelen, profeten enz. enz. doch

die openbaring des geestes was en bleef voorshands individueel. Niet alle leden waren apostelen, profeten of leeraars; niet allen hadden gaven van genezing; niet allen spraken in talen; niet allen waren uitleggers. Naar den aard van het individueele leven was de openbaring des geestes in ieder bizonder. Te ijveren naar de grootste gaven, acht hij nuttig, doch een *uitnemender* wijst hij verder aan:

Hoofdstuk XIII vangt dan aan, met een toelichting der onderscheidene gaven, die in de gemeente ter openbaring komen; doch, zegt Paulus, leerende: »indien ik de talen der menschen en der engelen spreek, maar ik heb geen liefde, zoo ben ik een klinkend metaal of luidende schel geworden. En indien ik profetie heb, en ik weet al de verborgenheden en al de kennis; en indien ik het geloof heb, zoodat ik bergen verzet, maar ik heb geen liefde, zoo ben ik niets. En indien ik al mijne goederen zou uitdeelen, en indien ik mijn lichaam overgaf opdat ik verbrand zou worden, maar ik heb geen liefde, zoo baat het mij niets.«

Zoo wij nu weten dat *Liefde*, de menschelijke benaming is voor *Het Ongenoemde, Het eeuwige;* de *oerkern aller dingen*, door enkelen *God* genoemd, dan kan het ons duidelijk worden, dat elke geestesgave, hoe schitterend en begeerenswaardig ook, in onze schatting toch slechts wezenlijke waarde heeft, wanneer hare oerkern *Liefde*, er door openbaar wordt. *Geloof*, een macht, die bergen verzet, groote moeilijkheden in het aardsche leven overwint, de mensch een half-god kan doen schijnen voor zijn medemensch; de *Hoop*, een macht, die zelfs zichtbaar, zwakke nietige wezentjes zoo bezield, dat ze vaak het genoemd onmogelijke, mogelijk maken; deze beide, waarlijk grootmachten voor den aardsche mensch, zijn slechts de stralen, die vaak onbewust voor den bezitter, uit de bron van het eeuwige in ons, *de Liefde*, voortkomen.

Naar Paulus beschrijving van de Liefde, kunnen wij nu, door zelfbeschouwing ervaren, hoever onze ontwikkeling gevorderd is: »De Liefde is lankmoedig, zij is goedertieren«; twee eigenschappen die het kenmerk van ware ontwikkeling geven. Het zijn niet de »laat maar waaien«ideeën, der lagere natuur, de onverschilligheid bij het waarnemen van de heerschzucht der booze elementen in en om ons; maar juist integendeel, de moed, die onnoembaar lang duurt, en daarom zoo terecht in onze taal *lankmoed* genaamd wordt. Het bestrijden der overheersching van de hartstochten gaat vaak gepaard met moedbenemende invloeden, van binnen en van buiten, door fouten, die bij het bestrijden plaats vinden. Niet de hartstochten, maar de overheersching der hartstochten moet bestreden; en zie, dit geschiedt beslist alleen door de eigenschap der Liefde: *Lankmoed*. Het is de *Liefde*, die ons een blik gunt in de oorzaken, der overheersching van de hartstochten; het is de *Liefde*, die ons het middel wijst, bij het oogsten dier vruchten, andere oorzaken in het leven te roepen. Zoo werkt die heerlijke vrucht *Lankmoed*.

Zij is tevens *goedertieren;* dat wil zeggen: Tegenover haat en verachting ja zelfs miskenning, behoudt zij ons bij *groeikracht* van het *goede*. Zij geeft ons het vermogen kwaad met goed te vergelden; het kwade om te zetten in het goede. Voorwaar, een eigenschap, die slechts bij hooge ontwikkeling steeds zichtbaar wordt, doch die in beginsel ieder waarachtig strever naar Zelfontwikkeling af en toe bij zich moet ontdekken.

Hooren we Paulus' beschrijving verder: »de liefde is niet *afgunstig;*« door dat zij ons leert, ons te bepalen bij de zelfbeschouwing, en ruimschoots arbeid geeft aan zelfontwikkeling, gunt ze ons tevens het heerlijke licht, dat van de ontwikkeling in onze omgeving straalt, zoodat er een zieleblijdschap geboren wordt, bij het waarnemen der ontwikkeling van onze naasten. De Liefde, bepaalt steeds bij de *eenheid*, die we met den naasten gemeen hebben, derhalve: »de liefde praalt niet, is niet opgeblazen, handelt niet onwelvoegelijk, zoekt het hare niet, wordt niet verbitterd, rekent het kwade niet toe, verblijdt zich niet over de ongerechtigheid, maar verblijdt zich met de waarheid *(alètheia = niet bedekte)*. Zij verdraagt alle dingen, gelooft alle dingen, hoopt alle dingen, duldt alle dingen.«

Ontwijfelbaar zullen vele lezers, in deze beschrijving der karaktereigenschappen der Liefde, bij zelfbeschouwing, vinden dat er nog veel van het tegenovergestelde, juist bij hen aanwezig is. In plaats van *Lankmoed, ongeduldig;* in plaats van *goedertieren*, dikwijls *kwaadaardig*, driftig, *afgunstig*, in plaats van *niet afgunstig;* enz. Welnu, laat ons dan de rekening eens opmaken, en elk voor ons zich bekennen, waaraan we ons schuldig voelen, *doch met het heiligste voornemen te streven naar het bezit der eigenschappen der Liefde, die we nu bekennen moeten nog te missen*. Zeker zal dan de in ons wonende kernbron: de Liefde, gaan gloeien, en af en toe de een of andere straal zich door onzen woorden en daden kenbaar voor anderen openbaren; ons zal het dan geschieden, dat men ons bekend maakt, met een heerlijke vrucht, die we onbewust in het leven hebben geroepen, door de openbaarwording van de eigenschap der in ons wonende Liefde.

In plaats van het enkele streven naar meer geloof, meer kennis, meer in de toekomst zien, zal ons streven worden naar een meerdere openbaring van liefde. En zelfs een openbaarworden van liefde in den laagsten graad van onze dier-menschelijke toestand zal getuige worden van de in ons wonende geest. Paulus gaat voort met de troostvolle mededeeling: »De Liefde vergaat nimmermeer; maar hetzij profetiën, zij zullen teniet gedaan worden.« Deze behooren immers tot de moedgevende of waarschouwende lessen gedurende den pelgrimstocht, en hebben dus slechts tijdelijke waarden. »Hetzij talen, zij zullen ophouden,« zoodra de aardsche, natuurlijke afscheiding opgehouden heeft. En dit geschiedt wel eens af en toe, zelfs gedurende de pelgrimstocht, wanneer de insmelting en waarachtige vereeniging met *Het Al* genoten wordt. »Hetzij kennis, zij zal teniet gedaan worden. Want wij kennen ten deele, en wij profeteeren ten deele; doch wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, zal hetgeen ten deele is teniet gedaan worden. Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, dacht ik als een kind, oordeelde ik als een kind; toen ik een man geworden ben, heb ik teniet gedaan hetgeen des kinds was. Want wij zien nu door een donker glas *), nevelachtig, maar dan van aangezicht tot aangezicht; nu ken ik ten deele, maar dan zal ik kennen, gelijk ook ik gekend ben. *En nu blijft geloof, hoop, liefde, deze drie; doch de meeste van deze is de liefde.«*

Zoolang de reis duurt blijven deze drie: Geloof, Hoop en Liefde den pelgrim bij. Geloof doet hem voorwaarts gaan en geeft hem zelfs de kracht menige hinderpaal op zijn weg, te verwijderen; de Hoop verschijnt, wanneer de moeilijkheden des levens, het uitzicht verhinderen, ja dikwijls, wanneer alles van het tegendeel gewaagt, wat naar menschelijke berekening, nu verschijnen moest; dan ontwaakt dit machtigwerkend geschenk van den Vorst des Lichts, die zetelt in het menschelijk hart; doch zich in zijn glorie niet kon openbaren, door de zieletwijfeling, die aanwezig was.

De meerdere is en blijft de Liefde. Zij is de bron waaruit zelfs geloof en hoop als helpende krachten ontstaan.

Geloof en Hoop zijn tijdelijke helpers, doch de Liefde is eeuwig. Door haar en haar alleen bestaat en vergaat tevens alles wat vormen heeft. Zij is scheppend en veranderend steeds werkzaam, totdat alles van haar doordrongen, de eenheid in volle luister openbaart.

Een Pelgrimstocht. — Verlossing door den „dood".

Uit Richard Wagner's geschriften, door J. C.

IV.

Eindelijk betrad ik de straten van Weenen; het einde van mijn pelgrimstocht was bereikt Met welk een gevoelens trok ik dit Mekka van mijn geloof binnen! Alle moeilijkheden van den langen en vermoeienden wandeltocht waren vergeten; ik was aan het doel, binnen de muren, die Beethoven omgaven.

Ik was te diep bewogen om dadelijk aan de volvoering van mijn doel te kunnen denken. Wel was het eerste waarnaar ik vroeg: waar Beethoven woonde, doch alleen om in de nabijheid logies te kunnen zoeken. Vrijwel vlak tegenover het huis, waarin de Meester woonde, bevond zich een niet al te voornaam logement; daar huurde ik mij een klein kamertje op de vijfde verdieping en daar bereidde ik mij voor op de grootste gebeurtenis mijns levens, op een bezoek bij Beethoven.

Nadat ik twee dagen had uitgerust, gevast en gebeden, doch de stad Weenen nog met geen blik nader had bekeken, vatte ik eindelijk moed, verliet mijn logement, en stak regelrecht over naar het merkwaardige huis. Men zeide mij dat de heer Beethoven niet thuis was. Dat kwam mij heel goed te pas, want daardoor won ik tijd

*) Het Grieksche woord, dat ook een spiegel beteekent, wordt gebruikt voor een venster, hetwelk toentertijd van half doorschijnend glas voorzien was.

om opnieuw tot mijzelf te komen. Aangezien mij in den loop van den dag echter nog vier maal hetzelfde bescheid werd gegeven en wel op een telkens iets krachtiger toon, hield ik dezen dag voor een ongeluksdag en gaf ik mistroostig mijn bezoek op.

Toen ik naar mijn logement terug slenterde, klonk mij uit de eerste verdieping tamelijk vroolijk een groet tegemoet van mijn Engelschman.

»Hebt ge Beethoven gezien?« riep hij mij toe.

»Nog niet, hij was niet te treffen,« antwoordde ik, verwonderd, dat ik hem nu hier weer moest ontmoeten. Op de trap kwam hij mij tegemoet en noodigde mij met opvallende vriendelijkheid uit, in zijn kamer te komen. »Mijnheer,« zeide hij, »ik heb u heden al vijf maal naar Beethoven's huis zien gaan. Ik ben reeds vele dagen hier en heb in dit sjofele hôtel intrek genomen, om dicht bij Beethoven te zijn. Geloof mij, het is heel moeilijk, Beethoven te spreken te krijgen; deze gentleman is zeer nukkig. In het begin ben ik zes keer naar hem toe gegaan en telkens ben ik afgewezen. Nu sta ik 's morgens vroeg op en zet mij tot 's avonds laat aan het venster om te zien wanneer Beethoven uitgaat. Deze gentleman schijnt echter *nooit* uit te gaan.«

»Dus gij gelooft, dat Beethoven ook heden thuis is geweest en mij heeft laten afwijzen?« riep ik verbijsterd uit.

»Natuurlijk, gij en ik, wij zijn beiden afgewezen. En dat is mij zeer onaangenaam, want ik ben niet gekomen om Weenen te leeren kennen, maar Beethoven.«

Dat was voor mij een heel droeve tijding. Niettemin beproefde ik den volgenden dag weer mijn geluk, doch wederom vergeefs — de poorten des hemels bleven voor mij gesloten.

Mijn Engelschman, die mijn vruchtelooze pogingen steeds met de meest gespannen aandacht van zijn raam uit gadesloeg, had nu ook door het inwinnen van inlichtingen, ervaren, dat Beethoven toch niet buiten op straat huisde. Hij was zeer verdrietig gestemd, maar grenzeloos volhardend. Daarentegen was *mijn* geduld spoedig uitgeput, want ik had daar ook meer reden voor dan hij; een week was reeds verstreken en de opbrengst mijner galops veroorloofde mij in 't geheel geen lang oponthoud te Weenen. Ik begon meer en meer te vertwijfelen.

Ik deelde mijn smarten mede aan den waard van het logement. Deze glimlachte en beloofde, mij de reden van mijn ongeluk te verklaren, wanneer ik de gelofte aflegde, het niet aan den Engelschman te verraden. Aangezien ik eenig vermoeden had omtrent mijn ongeluksster, deed ik de verlangde gelofte.

»Ziet ge« — zoo zeide nu de eerlijke waard — »er komen hier zeer vele Engelschen om mijnheer von Beethoven te zien en te leeren kennen. Dat verveelt echter mijnheer von Beethoven erg en hij is zoo woedend over de indringerigheid van die heeren, dat hij het iederen vreemdeling glad onmogelijk maakt, tot hem door te dringen. Hij is een eigenaardig heer en men moet hem dit vergeven. Voor mijn logement brengt dit echter aardig geld in de lade, want het is gewoonlijk goed bezet met Engelschen, die tengevolge van de moeilijkheden, die eraan verbonden zijn om Beethoven te spreken te krijgen, zich gedwongen zien om langer mijn gasten te zijn dan anders het geval zou wezen. Nu gij mij echter hebt beloofd, deze heeren niet te verjagen, hoop ik een middel voor u te vinden, hoe gij Beethoven kunt ontmoeten.«

Dat was zeer stichtend; ik, arme duivel, bereikte dus mijn doel niet omdat ik voor een Engelschman doorging! O, mijn voorgevoel was gerechtvaardigd; de Engelschman was mijn verderf! — Oogenblikkelijk wilde ik het logement verlaten, want in elk geval werd in Beethoven's huis ieder voor een Engelschman gehouden, die hier logeerde en dus reeds daarom was ik in den ban. Niettemin hield mij echter de belofte van den waard nog terug, die mij immers een gelegenheid wilde verschaffen om Beethoven te zien en te spreken. De Engelschman, dien ik nu hartgrondig verafschuwde, was intusschen met allerlei intrigues en omkooperijen begonnen doch altijd zonder gevolg.

Zoo verstreken wederom verscheidene vruchtelooze dagen gedurende welke het geld, dat mijn galops hadden opgebracht, zichtbaar verminderde, toen de waard mij eindelijk in vertrouwen mededeelde, dat ik Beethoven niet kon missen, als ik maar naar een bepaalden biertuin ging, waar hij bijna dagelijks op een vast uur placht te komen. Tegelijk verkreeg ik van mijn raadsman onfeilbare aanwijzingen omtrent de persoon van den grooten Meester, waardoor het mij mogelijk zou worden, hem te herkennen. Ik leefde op en besloot mijn geluk niet tot den volgenden dag uit te stellen.

Dat het onmogelijk was, Beethoven ooit bij het uitgaan te bespieden, kwam, omdat hij zijn huis steeds door een achterdeur verliet; dus bleef mij niets over dan de biertuin. Evenwel was mijn zoeken daar naar den Meester zoowel dezen als de beide volgende dagen vergeefs. Eindelijk, op den vierden dag, toen ik weder op het bepaalde uur mijn schreden richtte naar den noodlottigen biertuin, moest ik tot mijn vertwijfeling gewaarworden..... dat de Engelschman mij voorzichtig en bedachtzaam in de verte volgde.

Wordt vervolgd.

Over Geestenmaterialisaties.

Uit het boek »Hypnotisme en Spiritisme« van prof. Dr. Lapponi, lijfarts van Paus Pius X en Leo XIII *). (Door Johanna v. D. W. medegedeeld uit »Lebensspuren«).

Slot.

Tegen het einde van het jaar 1905 brachten eenige aanzienlijke Italiaansche bladen*) berichten over van wonderbare gebeurtenissen, welke in nauw verband moesten staan tot de in het vorig nummer vermelde materie.

*) Giornale d'Italia. 16, 24 en 26 Nov. 1905, Corriere delle Puglie, Bari 10, 15, 21 en 25 Nov. en 1 Dec. 1905.

Eenigszins onzeker waren eenige omstandigheden en datums aangegeven. Men kan echter niet maar eenvoudig de daarin vermelde voorvallen loochenen, daar zij door mannen als Berardi Pasquale, bisschop van Rufo en Bitonto, den aartsbisschop Guillio Baccaro von Bari, den aartspriester Balarelli von Terlizzi, den politiedirecteur Carmarino en den afgezant Mellusi von Bari, den arts Raffaele Cotugno von Rufo, den Waldenser pastoor Vito Carretti, een redacteur der Corriere delle Puglie bevestigd werden. Ook wij hebben particuliere geheel betrouwbare respectabele lieden over de voorvallen ondervraagd.

Het komt ons niet van gewicht ontbloot voor eenige dezer zeldzame gebeurtenissen neder te schrijven, zij het dan ook niet bijwijze van kroniek. Zij betreffen de kinderen van Pansini, in wiens huis sedert 1901 zonderlinge en onverklaarbare gebeurtenissen voorvielen.

Eens op een avond werd de jongen Alfred, destijds slechts zeven jaren oud, plotseling door een slaap overvallen, welke zich daarna meermalen herhaalde. Opmerkelijk is dat dit voor het eerst voorkwam, nadat hij eenige keeren achtereen aan een spiritistische seance had deelgenomen. Gedurende deze aanvallen sprak Alfred niet zelden met een zeer ongewone stem, als een redenaar, gebruikte somwijlen talen, die hem onbekend waren, zooals Fransch, Latijn en Grieksch en reciteerde enkele gedichten uit de »Goddelijke Komedie« evenzoo wonderlijk.

Een andermaal beloofde Alfred bij een dergelijken aanval een goeden maaltijd aan te richten. En werkelijk, nadat de tafel voor de familie gedekt was, bevond zich op een schotel meer dan een half kilo worst met een daarbij behoorend nationaal gerecht. In het bed van Alfred waren verscheidene groote stukken suikerwerk.

Op raad van Bisschop Berari werd de jongen in het Seminarium van Bitonto opgenomen en bracht daar een paar jaar in volslagen rust door. Doch ook toen veroorzaakte hij vele merkwaardige gebeurtenissen. Het kwam eens voor, dat iemand hem over eene zaak ondervragen wou, de vraag echter niet uitte, doch slechts bij zichzelf dacht en dat gene schriftelijk onbewust een antwoord gaf.

Eens werd hij bij een spiritistische seance verzocht, welke drie zijner leeraren bijwoonden. Slechts ongaarne nam de jongen daaraan deel. Op een tafel werd een driehoekig carton geplaatst, waarop de letters van het alphabeth geschreven stonden. De zitting begon met de volgende samenspraak:

»Wilt ge ons antwoorden.«

»Jawel, doch de driehoek moet van hout zijn.«

»Wij hebben echter niet zoo een.«

»Ik heb er reeds een gemaakt en gij zult hem in de keuken in een nap vinden.«

En werkelijk in een casserole bevond zich een driehoek uit hout, welke met zeldzame nauwkeurigheid bewerkt was. Aan de hoeken waren spijkers, welke in het midden glad doorgesneden waren.

»Waar hebt ge dat gemaakt?«

»In Bari.« Daarbij werd de straat en de

woning aangeduid, waar inderdaad een schrijnwerker zijn werkplaats had.

Na tien jaar keerde de jongen van het Seminarium bij zijne familie terug en van toen afaan kwamen weder nieuwe verschijnselen voor waaraan niet slechts hij alleen doch ook zijn jongere achtjarige broeder Paul onderworpen was.

De jongens bevonden zich eens te Ruvo om negen uur in den morgen en om halftien bevonden zij zich te Molfetta voor het Capucijnerklooster zonder te weten hoe en waarom.

Op een anderen dag zond de familie Pansini, toen zij juist aan tafel gegaan waren om half-een den kleinen Paul om wijn te halen. Deze liet een goed half uur op zich wachten zonder weerom te komen. Na verloop van dit half uur verdween eensklaps ook Alfred. Om één uur bevonden beide zich in een bark op het meer bij Barletta in de richting van Trinitapolis. De jongens begonnen te schreien, daarop liet hen de schipper, die beweerde door een onbekende betaald te zijn geworden, bij het terugkeeren aan land gaan. Een koetsier welke hen erkende bracht hen naar Ruvo terug waar zij dienzelfden dag om halfvier aankwamen. Vervolgens bevonden zij zich in weinige minuten en op verschillende tijdstippen achtereenvolgens te Bisceglie, te Gievinazzo te Mariotta te Terlizzi, vandaar keerden zij, hetzij door de hulp van vrienden of der politie naar huis terug.

Eens bevonden zich de beide kinderen om vijf minuten over half-twee op de hoofdplaats te Ruvo en om kwart voor tweeën d.w.z. na tien minuten in Trani voor de deur van hun oom Girolamo Maggiore. Nadat Alfred in hypnotischen toestand gevallen, ondervraagd was. antwoordde hij tot verbazing van allen op vele moeilijke vragen; o.a. deelde hij mede, dat hij niet overmorgen doch eerst over veertien dagen zou vertrekken. Den tweeden dag daarop werd het paard van Maggiore ziek, toen nam de tante een koetsier om de neefjes naar Ruvo te doen brengen. Echter ternauwernood waren zij aan hunne ouders teruggegeven toen zij opnieuw verdwenen waren en zich te Trani bevonden. Toen men hen weder te Ruvo liet terugbrengen verdwenen zij wederom en bevonden zich te Bisceglie. Vandaar begaven zij zich in de overtuiging te tevergeefsch tegen hoogere krachten te strijden, naar Trani om daar het einde der veertien dagen af te wachten. Met deze gebeurtenissen ging de moeder der kinderen naar den bisschop Berardi en smeekte hem Alfred, weder in het seminarium op te nemen. Terwijl de vrouw met de bisschop tezamen spraken en zich omkeerden om den jongen te roepen waren de beide knapen opnieuw en op onverklaarbare wijze verdwenen.

Deze daadzaken zijn mij wezenlijk en door den betrokken Alfred Pansini zelve schriftelijk bevestigd geworden. De bisschop Berardi had de goedheid mij het schrijven te overhandigen.

Het behoeft geen bizondere vermelding, dat in het geval der kinderen van Pansini het verrassendste en onverklaarbaarste feit de oogenblikkelijke of minstgenomen kollossaal snelle verplaatsing bij een verwijdering van eenige kilometers is.

Gezag en Ontzag.

(Overgenomen ten bewijzen der vooruitgang der ideeën uit Het Nieuwsblad voor Nederland).

Het woord »gezag« klinkt velen onvriendelijk in de ooren. Dat heeft zijn reden. Er wordt heel wat gezag uitgeoefend, dat loodzwaar drukt en de vrijheid aan banden legt, ja, alle vrijheid doodt.

Het brutaal gezag, door grove willekeur uitgeoefend, wekt wrevel.

Maar gezag, in goeden zin, is onmisbaar. Geen verbond van menschen is denkbaar zonder dat. Ieder, die tot zekere gemeenschap behoort of toetreedt, wat, dat in dien kring orde moet wezen en dus bepalingen gelden, waaraan ieder zich te onderwerpen heeft. Een huis, een school, een of andere vereeniging, een kerk, de maatschappij, — overal zijn wetten en reglementen, voorschriften, waarnaar men zich heeft te voegen, ook al strijden zij soms met het persoonlijk gevoelen van een der leden. Misschien is men later in de gelegenheid in die bepalingen wijziging te brengen, door eigen zienswijze in het licht te stellen, maar zoolang het niet is, moet de wet worden opgevolgd.

Zoo behooren er ook menschen te zijn, die de wet handhaven en er voor zorgen, dat zij wordt nageleefd. Die hebben dus het gezag in handen; òf de natuur heeft het hun opgelegd òf de leden der gemeenschap hebben hen daartoe benoemd.

Dat gezag kan nergens worden gemist. De menschen, met dat gezag bekleed, moeten de macht hebben desnoods te dwingen tot opvolging der voorschriften.

Slot volgt.

Wenken.

Bezint eer gij begint: de grieve volgt de grap.

Voorrecht gaat vaak vóór recht.

Het zijn veelal kleine geesten, die het groote woord voeren.

BERICHT.

Ter bespreking ontvangen van de Uitgevers-Vereeniging »Vrede«: Geschriften over het ingekeerde leven, onder Redactie van Dr. Louis A. Baehler, II. Over de tegenwoordigheid Gods en de overgave aan zijne voorzienigheid, door Johannes Bernicus de Louvigni (geb. 1602, gestorven 1659). Prijs 50 cent. Volgend nummer.

Red. L. en W.

Correspondentie.

W. J. Sch. Valkenburg. Uwe opmerking is juist, ik veronderstel dat de meeste lezers van ons blaadje, de fout zelve verbeterd zullen hebben. Zeker moet de zin in het stuk »De oorspronkelijke Kerk« als volgt gelezen worden: »Het is de Kristos in ons, ons ware wezen, die ons het nietige en vergankelijke van aardsch genot aantoont.«

Red. L. en W.

Onderstaande abonné's worden verzocht, hun abonnementsgeld op te zenden, de postkwitanties kwamen onbetaald terug.

W. E. H. te Bussum.

J. H. B. te Rotterdam.

J. E., A. W. v. K., D. S., D. v. G. en A. de V., allen te Amsterdam.

J. M. te Zaandam. In orde ontvangen, onzen dank daarvoor; en aan uw verzoek zal worden voldaan.

De Admin.

VERANTWOORDING.

Ontvangen Steunpenningen voor de uitgave van L. en W.

Van G. W. te Midlum f 0,60; G. K. f 0,50 en C. H. f 0,60 beiden te Wormerveer; J. K. te Westzaan f 0,50; A. L. f 0,50 en J. G. f 2,50, beiden te Amsterdam; P. S. te Haarlem f 0,50. Allen met inbegrip van kwartaal-abonnement.

Aan allen die hun abonnementsgeld verhoogden met een steunpenning, onzen dank.

De Admin.

VOORDRACHTEN.

ROTTERDAM 24 Febr., voorm. half elf uur, »*Nutsgebouw*«, Oppert. Onderwerp: Liefde, van Geloof en Hoop de meerdere.

ZAANDAM 1 Maart, 's avonds acht uur, bij KRAMER, Prins Hendrikkade 1ca. Onderwerp: Richard Wagner's Siegfried.

HAARLEM 3 Maart, voorm. half elf uur, *Gebouw »De Toekomst"* G.O.L., Kl. Houtstraat 44, ook ingang Schachelstraat 35. Onderwerp: Enkele verborgenheden, die nu ontsluiërd worden.

AMSTERDAM 3 Maart, 's avonds **acht** uur, **Kloveniersburgwal 100.** Onderwerp als te Haarlem.

WORMERVEER 4 Maart, 's avonds *zeven* uur, Koffiehuis van den Volksbond, Onderwerp: Het voortbestaan. (Huiselijke omstandigheden, die medegedeeld zullen worden, zijn oorzaak, van het niet aanwezig zijn de vorige keer).

ALKMAAR 8 Maart, 's avonds half acht uur. De Unie. Onderwerp: Multatuli's Geschiedenissen van het Gezag.

Gedrukt bij P. C. WEZEL, Haarlem.